

Arrest

nr. 64 638 van 12 juli 2011
in de zaak RvV X / IV

In zake: X, alias X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, alias X, die verklaart van Iraakse nationaliteit te zijn, op 4 april 2011 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 3 maart 2011.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking houdende de vaststelling van het rolrecht van 14 april 2011 met referentienummer 5452.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 10 juni 2011 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 30 juni 2011.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken W. MULS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat J. DE BACKER, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché H. JONCKHEERE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens uw verklaringen bezit u de Iraakse nationaliteit en bent u op 22 april 1988 geboren in Basra. Begin 2003 zou u vertrokken zijn uit Irak met als doel u bij uw moeder te vervoegen die eerder vertrokken was. In Griekenland zou u drie maanden in een centrum hebben gezeten alvorens naar Duitsland te vertrekken waar u in mei 2003 aankwam. U zou zes maanden in Duitsland verblijven alvorens naar Frankrijk te reizen waar u 2,5 jaar verbleef.

Vervolgens keerde u terug naar Duitsland waar u 4,5 jaar verbleef om op 6 november 2010 naar België te reizen. De volgende dag vroeg u asiel aan.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u een originele identiteitskaart voor en een originele overlijdensakte van uw vader.

B. Motivering

Er dient te worden opgemerkt dat u niet aannemelijk kunt maken dat er in uw hoofde sprake zou zijn van een gegronde vrees voor persoonsgerichte en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie van Genève of dat u een reëel risico loopt op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Vooreerst dient worden opgemerkt dat u bij het interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken een valse naam, een valse geboortedatum, een valse reisweg en een volledig verzonnen asielrelaas opgaf (vragenlijst p.2)(verklaring DVZ). Deze feiten tasten uw algemene geloofwaardigheid in ernstige mate aan. Uw verklaring dat u dit deed omdat u niet op de hoogte was van de Belgische wetgeving en dat u niet wist wat u moest vertellen is geen valabel excuus om valse verklaringen af te leggen (CGVS, p.2).

De werkelijke reden waarom u in 2003 Irak zou hebben verlaten was om bij uw moeder te gaan wonen (CGVS, p.8). Zij zou reeds enkele maanden voor u gevlucht zijn (CGVS,p.5, 8, 9). Over de reden waarom zij gevlucht zou zijn blijft u echter vaag. Het enige wat u hierover kunt zeggen is dat ze niet met uw oom wilde trouwen. Uw oom zou u gevraagd hebben om haar terug te halen na haar vlucht. U was echter enkel van plan om zich bij uw moeder te voegen (CGVS, p.8, 9).

Er dient dan ook worden vastgesteld dat de door u aangehaalde oorspronkelijke vluchtmotieven om Irak te verlaten niet als een vorm van vervolging onder de Conventie van Genève te catalogiseren vallen.

Over het tijdstip van uw vertrek uit Irak legt u overigens tegenstrijdige en bevreemdende verklaringen af. Zo verklaart u aanvankelijk dat u in mei 2003 uit Basra vertrokken zou zijn en dat u nog in Basra was toen de buitenlandse troepen aankwamen (CGVS, p.4, 9, 12). Later beweert u echter dat u in mei 2003 in Duitsland aankwam. Dit zou de enige datum zijn die u zich exact herinnert omdat u dit aan uw moeder had gevraagd (CGVS, p.12, 13). Uit de reconstructie van uw reisweg blijkt echter dat u na uw vertrek uit Basra minstens drie maanden en twee weken onderweg zou zijn geweest (CGVS, p.14). Aangezien u verklaart dat u kortgeleden van uw moeder had vernomen dat u in mei 2003 in Duitsland was aangekomen en dat dit de enige datum is die u kent zou dit betekenen dat u reeds voor de val van het regime en de aankomst van de buitenlandse troepen Irak zou hebben verlaten. Een vaststelling die versterkt wordt doordat u zich niets over deze periode blijkt te herinneren en dat u tijdens uw reis niets zou hebben opgemerkt wat ondanks uw jonge leeftijd op zijn minst bevreemdend is (CGVS, p.10, 11).

Omdat u uw moeder niet terug naar uw oom heeft gebracht zou u nu uw oom vrezen. U kunt echter geen enkel feit aanhalen waaruit zou blijken dat u daadwerkelijk door u oom vervolgd zou worden en u brengt verder geen concrete elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat u op welke wijze dan ook actueel persoonlijk gevisieerd zou worden. Het blijkt bovendien dat uw familie of uzelf sinds jullie vertrek nooit meer iets van uw oom vernomen hebben (CGVS, p.10, 18).

Vervolgens blijkt dat u nadat u uw land heeft verlaten meerdere jaren in verschillende derde landen zou hebben verbleven. Uw moeder en meerdere gezinsleden zouden een legaal verblijfsstatuut in Duitsland bezitten (CGVS, p.6, , 8). Over de redenen waarom u zich niet bij uw moeder en gezinsleden bevindt blijft u eerder vaag. Zo zou u de eerste maal uit Duitsland vertrokken zijn omdat de plaats in het centrum te klein was, in een bos gelegen en de medewerkers volgens u te streng waren (CGVS, p.6). De tweede maal zou u plots uit Duitsland vertrokken zijn omdat u geen verblijfsdocumenten had en omdat u zich psychisch niet in orde voelde (CGVS, p.16).

In Frankrijk zou u bovendien onder de hoede zijn geweest van een voogd en eveneens in meerdere opvangcentra hebben verbleven. U zou bovendien nog een half jaar bij een familie in Marseille verbleven hebben. De naam van deze familie of van de voogd blijkt u echter niet te kennen (CGVS, p.14, 15). Na 2,5 jaar in Frankrijk te hebben verbleven keerde u opnieuw terug naar Duitsland waar u nog 4,5 jaar zonder papieren zou hebben verbleven (CGVS, p.15).

Bovenstaande verklaringen zijn enerzijds een aanwijzing dat uw vrees ongegrond is, anderzijds ondermijnen uw vage en tegenstrijdige verklaringen uw algemene geloofwaardigheid. Dient nog worden aangestipt dat u geen enkel bewijs kunt voorleggen uit de periode dat u in Europa zou hebben verbleven.

Verder vreest u dat u door uw accent als terrorist beschouwd zou worden in Irak. Deze vrees is echter louter hypothetisch. Dit zou u namelijk enkel vernomen hebben in het opvangcentrum. U verklaart eveneens niet te kunnen terugkeren omdat u geïnteresseerd zou zijn in vrouwen en alcohol ook hier dient men te stellen dat dit louter van hypothetische aard is en men bezwaarlijk kan stellen dat u hierdoor in aanmerking zou komen voor de vluchtelingenstatus (CGVS, p.18).

Bovenstaande elementen laten het CGVS dan ook geen andere keuze dan u de vluchtelingenstatus te weigeren.

Naast de toekenning van een beschermingsstatus op individuele gronden, kan een Iraakse asielzoeker door het CGVS ook een beschermingsstatus krijgen ten gevolge van de algemene situatie in zijn regio van herkomst. Asielzoekers uit Centraal-Irak krijgen de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 c Vw. toegekend op basis van de algemene toestand in hun regio; dit indien zij hun reële herkomst uit deze regio en hun achtergrond aannemelijk maken. De subsidiaire beschermingsstatus wordt bijgevolg niet aan elke Iraakees toegekend.

Uit grondige en uitgebreide research en op basis van een analyse van de beschikbare en geraadpleegde bronnen en literatuur door CEDOCA blijkt enerzijds dat de algemene veiligheidssituatie voor burgers in Irak sinds 2008 opmerkelijk is verbeterd en anderzijds dat deze veiligheidssituatie regionaal erg verschillend is (zie bijgevoegde SRB inzake "Irak - Actuele veiligheidssituatie in Centraal en Zuid-Irak" dd. 20 mei 2010). De daling van het aantal burgerslachtoffers, een trend die zich vooral heel duidelijk vanaf mei 2008 aftekende (ogenblik waarop een akkoord werd bereikt tussen het Mehdi-leger en de Iraakse overheid), bleef doorgaan in 2009. In 2010 was het aantal veiligheidsincidenten over heel het Iraakse grondgebied in de periode vlak voor de verkiezingen op haar laagste peil sinds vijf jaar en dit ondanks de verhoogde politieke spanning en een aantal belangrijke bomaanslagen onder andere in Bagdad in de aanloop naar de parlamentsverkiezingen van maart. Na de verkiezingen zorgde de politieke impasse wel voor grotere onzekerheid en is het geweld vooral in de hoofdstad Bagdad en omgeving gestegen.

Het geweld in Irak neemt verschillende vormen aan. Het geweld werd in 2009 overwegend veroorzaakt door bomaanslagen van diverse aard. Een tweede type van geweld dat heel vaak voorkomt zijn beschietingen ('drive-by-shootings', schietpartijen tussen rivaliserende groepen of tussen troepen/politie en opstandelingen). Daarnaast komen ook kidnapping, mortier- en raketaanvallen en de vernietiging van infrastructuur regelmatig voor. De algemene veiligheidssituatie is verbeterd, maar de geografische spreiding van het geweld en het daarbij behorende risico voor burgers is regionaal erg verschillend. In de vijf Centraal-Iraakse provincies blijft de veiligheidssituatie voor burgers nog steeds erg problematisch. In de zuidelijke provincies is de veiligheidssituatie echter sinds geruime tijd erg verbeterd en is het aantal veiligheidsincidenten en aanslagen laag.

De situatie in de zuidelijke gebieden van Irak, waarvan Basra deel uitmaakt, is relatief stabiel. In 2008 vonden daar geen noemenswaardige incidenten plaats. In het Zuiden is het aantal burgerslachtoffers sinds midden 2008 erg gedaald. Ondanks de verbeterde veiligheidssituatie doen sjiïetische militante groepen in het Zuiden wel een poging om hun netwerken er terug op te bouwen, wat blijkt uit aanslagen die er nog in beperkte mate plaatsvinden. Er zijn echter geen berichten dat het aantal aanslagen opmerkelijk zou zijn gestegen in het Zuiden van Irak sinds januari 2010. Wel werden er op 10 mei 2010 vermoedelijk door Al Qaeda een aantal gecoördineerde aanslagen gepleegd waarvan enkele aanslagen in het Zuiden die gericht waren op sjiïetische burgers. Toch hebben de terreurgroepen die verantwoordelijk zijn voor deze aanslagen veel minder slagkracht dan in het verleden en kan de globale veiligheidssituatie in het Zuiden nog steeds als relatief stabiel worden omschreven.

Ook UNHCR maakte reeds in april 2009 een duidelijk onderscheid tussen de veiligheidssituatie in de vijf Centraal-Iraakse provincies en de zuidelijke provincies. UNHCR riep toen rekening houdend met het reële risico op ernstige schade voor burgers in de context van het gewapend conflict nog steeds op tot het automatisch bieden van complementaire vormen van bescherming aan Iraakezen uit de vijf Centraal-Iraakse provincies doch adviseerde voor Iraakezen uit Zuid-Irak een beoordeling van het risico op individuele basis (zie UNHCR Eligibility Guidelines for assessing the international protection needs of Iraqi asylum-seekers van april 2009, p.18 – p.21).

Uit een analyse van het asielbeleid van andere Europese landen blijkt overigens dat zij actueel geen beschermingsstatus meer toekennen op basis van de algemene veiligheidssituatie in de zuidelijke provincies van Irak en dat ze de asielaanvragen op individuele basis beoordelen.

U komt uit Basra in Zuid-Irak waar de algemene veiligheidssituatie relatief kalm is. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers uit Basra actueel geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een gewapend conflict. Actueel is er voor burgers uit Basra aldus geen reëel risico op ernstige schade in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet. Bovendien voert u zelf geen elementen aan die zouden wijzen op een individueel risico in de zin van art. 48/4, §2, c van de Vreemdelingenwet.

De documenten die u voorlegt kunnen bovenstaande appreciatie niet wijzigen. Ze zijn slechts een aanwijzing voor uw identiteit en herkomst en doen geen enkele uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven. De overlijdensakte van uw vader doet eveneens geen enkele uitspraak over de door u ingeroepen vluchtmotieven.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1.1. Verzoeker voert aangaande de weigering van de vluchtelingenstatus in een eerste middel de schending aan van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering. Hij beroept zich op artikel 62 van de voormelde wet van 15 december 1980 (vreemdelingenwet) en artikel 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen.

Verzoeker stelt dat de bestreden beslissing *“niet ten genoeg van rechte heeft aangetoond dat hij geen gegronde vrees had”*, terwijl de formele en materiële motiveringsplicht vervat in artikel 97 van de Grondwet en de voormelde wet van 29 juli 1991 een uitdrukkelijk en afdoende motivering vereisen.

Uit zijn verklaringen blijkt dat hij voldoende reden had om te vermoeden dat zijn leven en vrijheid in gevaar zijn in zijn land van herkomst. Het wantrouwen van de asielzoekers tegenover administratieve beslissingen in eigen land wordt vaak meegenomen naar de asielinstanties in de landen waar ze terechtkomen. Verzoeker heeft die vrees meegenomen naar België. Tijdens het tweede interview heeft hij alle informatie verstrekt en elke vraag gedetailleerd trachten te beantwoorden.

Verzoeker heeft contact opgenomen met zijn familie in Duitsland om bijkomende stukken te bekomen en voegt een beslissing van de Rechtbank van Eerste Aanleg te Karlsruhe van 2 oktober 2008 bij het verzoekschrift. In deze beslissing werd aan zijn broer een beschermingsstatuut toegekend en wordt diens verhaal aannemelijk geacht. Voornoemde rechtbank oordeelde dat het waarschijnlijk is dat verzoekers familie gevaar loopt in hun Iraakse thuisprovincie Basra vanwege de familievete.

Het is voor verzoeker moeilijk om daadwerkelijke vervolging te bewijzen. Hij komt uit een traditionele regio waar eer en vooral de familie-eer belangrijk zijn. De vlucht van zijn moeder en het niet terughalen van zijn moeder zijn voldoende elementen die in hoofde van verzoeker een vrees jegens zijn oom rechtvaardigen. In Duitsland wordt het verhaal van zijn naaste familie wel geloofd.

Verzoeker stelt dat zijn geheugen is aangetast door traumatische ervaringen, waarbij hij zijn verleden tracht te verdringen, en door het feit dat hij aan kooivechten heeft gedaan en nadien is beginnen drinken. Hij verwijst nogmaals naar de voormelde beslissing van de Rechtbank van Eerste Aanleg van Karlsruhe om de geloofwaardigheid van zijn verhaal te staven. Hierin wordt bevestigd dat hij en zijn broers hun moeder dienden terug te brengen en dat de verklaringen als geloofwaardig overkomen.

2.1.2. In een tweede middel voert verzoeker de schending aan van het redelijkheidsbeginsel. De beslissing besluit zonder verder en nuttig onderzoek tot de weigering van de vluchtelingenstatus om reden van gebrek aan bewijs en geloofwaardigheid. Was zorgvuldig onderzoek gebeurd, dan zou nooit tot de weigering zijn besloten. Verzoeker heeft aan het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (CGVS) alle gegevens verstrekt om zijn verhaal na te gaan. Zo gaf hij het telefoonnummer van zijn moeder en de persoonlijke gegevens van zijn familie in Duitsland. Hij vindt dat het CGVS niet het nodige deed om zijn verhaal na te gaan.

2.1.3. Volgens verzoeker zijn de voormelde middelen ernstig genoeg om een vernietiging van de bestreden beslissing te rechtvaardigen.

2.2.1. Verzoekers eerste en tweede middel worden, omwille van hun onderlinge verwevenheid, samen behandeld.

2.2.2. Verzoeker stelt ten onrechte dat de formele en materiële motiveringsplicht zouden zijn vervat in artikel 97 van de Grondwet. Voornoemd artikel luidt als volgt: *“Alleen Belgen kunnen minister zijn”*. Hoe dit artikel door de bestreden beslissing zou zijn geschonden kan niet worden ingezien.

2.2.3. De formele motiveringsplicht, voorgeschreven in artikel 62 van de vreemdelingenwet en artikel 3 van de voormelde wet van 29 juli 1991, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. Uit het verzoekschrift blijkt dat verzoeker de motieven aan de grondslag van de bestreden beslissing kent en deze aan een inhoudelijke kritiek onderwerpt. Bijgevolg wordt in wezen de schending aan gevoerd van de materiële motiveringsplicht. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat de bestreden beslissing op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden.

2.2.4. Waar verzoeker stelt dat de commissaris-generaal (i) “niet ten genoegen van rechte heeft aangetoond dat hij geen gegronde vrees had”; (ii) niet het nodige deed om zijn verhaal na te gaan; (iii) verder onderzoek had moeten voeren, dient te worden opgemerkt dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag in beginsel rust op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

De commissaris-generaal stelt op basis van de stukken van het administratief dossier terecht vast dat verzoeker bij de aanvang van zijn asielprocedure ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken en in de vragenlijst een valse identiteit, een valse geboortedatum, een valse reisweg en een volledig fictief asielrelaas opgaf. Bovendien verklaarde hij aanvankelijk dat zijn vader zou zijn vermoord in 2010 (administratief dossier, stuk 12, p.1), dat zijn moeder en zijn identiteitsdocumenten nog in Bagdad in Irak waren (administratief dossier, stuk 13, nr.13, 21) en dat hij geen broers of zussen heeft (*ibid.*, nr.30), terwijl hij bij het CGVS stelt dat zijn vader reeds in 2000 is overleden, zijn moeder in Duitsland is en hij aldaar ook twee broers en twee zussen heeft (administratief dossier, stuk 4, p.4-6). Voorts legde hij slechts bij het CGVS zijn identiteitskaart neer, welke hij nochtans reeds voordat hij naar België kwam in zijn bezit had (*ibid.*, p.11). Dat verzoeker niet op de hoogte was van de Belgische wetgeving, niet wist wat hij moest vertellen en dacht dat hij nadien nog alles kon vertellen (*ibid.*, p. 2), vormt geen afdoende uitleg voor het feit dat verzoeker dermate leugenachtige verklaringen aflegde en zijn documenten achterhield. Evenmin kan het in onderhavig verzoekschrift aangehaalde wantrouwen ten aanzien van de asielinstanties dit verklaren. Tevens gaf hij aan reeds sedert 2003 in Europa te vertoeven (*ibid.*, p.13), zodat bezwaarlijk kan worden aangenomen dat hij dit beweerde wantrouwen nog zou meedragen wanneer hij meer dan zeven jaar later asiel aanvroeg in België (administratief dossier, stuk 14). Daarenboven kan hoe dan ook worden aangenomen het zich wenden tot de autoriteiten van een bepaald land om bescherming te verkrijgen het vertrouwen in deze autoriteiten aantoonde. Van een kandidaat-vluchteling, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag redelijkerwijze worden verwacht dat hij de Belgische asielinstanties van meet af aan in vertrouwen neemt en dat hij van bij de aanvang van zijn asielprocedure alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt, zeker de elementen die de directe aanleiding vormen van zijn vertrek of vlucht uit het land van herkomst. Hij dient dit reeds van bij het eerste interview en zo volledig en gedetailleerd mogelijk te doen. Van een asielzoeker mag worden verwacht dat deze in het kader van zijn asielprocedure zijn volledige medewerking verleent om de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om te oordelen over de asielaanvraag, toe te laten een zo volledig mogelijk onderzoek te voeren naar de gegrondheid van het asielrelaas en een beeld te krijgen van de eventueel daaruit voortvloeiende nood aan bescherming.

Daarenboven weerlegt verzoeker nergens de concrete motieven dat hij (i) tegenstrijdige en bevreemdende verklaringen aflegde over het tijdstip van zijn vertrek uit Irak in 2003; (ii) vaag bleef over de redenen waarom hij niet in Duitsland bij zijn moeder en gezin is; (iii) vaag bleef over zijn beweerde verblijf van 2,5 jaar in Frankrijk, alwaar hij onder de hoede van een voogd stond en in meerdere opvangcentra zou hebben verbleven; (iv) vervolgens nog 4,5 jaar zonder papieren in Duitsland zou hebben verbleven; (v) geen bewijzen kon voorleggen uit de periode dat hij in Europa zou hebben verbleven. Uit het bij het verzoekschrift gevoegde stuk kan evenmin worden afgeleid wanneer verzoeker precies uit Irak zou zijn vertrokken noch dat of waar hij sedert zijn aankomst in Europa zou hebben verbleven (rechtsplegingsdossier, stuk 1, bijlage 2). Derhalve schept verzoeker na de hoger aangehaalde leugenachtige verklaringen te hebben afgelegd tot op heden geen klaarheid over zijn opeenvolgende verblijfplaatsen en activiteiten in Europa tijdens de voorbije acht jaren. Waar hij op

algemene wijze beweert dat zijn geheugen is aangetast door traumatische ervaringen, het deelnemen aan kooivechten en overmatig drankgebruik, dient te worden opgemerkt dat hij geen medisch attest bijbrengt waaruit blijkt dat hij zou lijden aan geheugenproblemen of door deze problemen niet in staat zou zijn volwaardige verklaringen af te leggen. Evenmin toont hij *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze zijn beweerde geheugenproblemen zijn verklaringen zouden hebben beïnvloed.

De voorgaande vaststellingen leiden ertoe dat verzoekers algehele geloofwaardigheid op ernstige wijze wordt ondergraven.

De ernst en geloofwaardigheid van verzoekers voorgehouden vrees en van het feit dat hij internationale bescherming zou behoeven worden bovendien op fundamentele wijze ondermijnd doordat hij dermate lang heeft getalmd alvorens een asielaanvraag in te dienen. Hij verklaarde voor hij in België was nooit eerder ergens anders asiel te hebben aangevraagd (administratief dossier, stuk 4, p.3). Ondanks dat hij, zoals reeds hoger aangegeven, verklaarde reeds sedert 2003 in Europa te verblijven en dat hij in 2006 meerderjarig werd, vroeg verzoeker slechts asiel aan in België op 11 juni 2010 (administratief dossier, stuk 14). Dergelijke houding getuigt geenszins van een ernstige, geloofwaardige en imminente vrees voor vervolging in hoofde van verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst. Dit klemt nog des te meer gelet op de hoger gedane vaststellingen omtrent het leugenachtige karakter van de verklaringen die hij aanvankelijk aflegde in zijn asielpcedure en gelet op het feit dat hij dit slechts vijf maanden later, tijdens het gehoor bij het CGVS aan het licht bracht (administratief dossier, stuk 4, p.1-2).

Verzoeker legde daarenboven vage verklaringen af omtrent de reden waarom zijn moeder het land zou zijn ontvlucht. Hij kwam in dit kader niet verder dan te stellen: *“Omwille van mijn oom, ik denk dat hij met haar wilde trouwen”* (*ibid.*, p.9). Ook in het verzoekschrift stelt hij op louter hypothetische wijze: *“Daarnaast vermoedt verzoeker dat zijn oom met zijn moeder wilde trouwen en dat zij om die reden gevlucht is”* (rechtspiegingsdossier, stuk 1). Dat verzoeker, die stelt niet naar Irak te kunnen terugkeren uit vrees voor zijn oom en omdat hij van deze oom zijn moeder diende terug te brengen na haar vlucht, heeft nagelaten zich bij zijn moeder en gezin te informeren omtrent de precieze reden waarom zijn moeder zou zijn gevlucht, getuigt van een frappant gebrek aan interesse voor zijn beweerde problemen en doet andermaal afbreuk aan de ernst en geloofwaardigheid van zijn vrees.

Bovendien motiveert de commissaris-generaal, te meer daar de aangehaalde feiten reeds dateren van meer dan acht jaar geleden, met recht dat verzoeker hoe dan ook niet aannemelijk maakt dat hij actueel iets te vrezen heeft van zijn oom. Hij kon geen enkel feit aanhalen waaruit zou blijken dat hij daadwerkelijk door zijn oom zou worden vervolgd en haalde geen concrete elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat hij op welke wijze dan ook actueel persoonlijk wordt geveiseerd. De commissaris-generaal benadrukt in de bestreden beslissing voorts met recht dat uit zijn verklaringen blijkt dat noch zijn familie noch hijzelf sedert hun vertrek uit Irak ooit ook maar iets van hun oom hebben vernomen.

Voorts laat verzoeker de pertinente en terechte motivering dat de overige door hem aangehaalde redenen waarom hij niet zou kunnen terugkeren naar zijn land van herkomst van louter hypothetische aard zijn en bezwaarlijk kunnen leiden tot de conclusie dat hij hierdoor in aanmerking zou komen voor de vluchtelingenstatus.

Gelet op het voorgaande kan niet worden aangenomen dat verzoeker bij een terugkeer naar zijn land van herkomst enig probleem zou ondervinden.

Het bij het verzoekschrift gevoegde stuk, het vonnis van een Duitse rechtbank, is niet van die aard dat het in hoofde van verzoeker alsnog een gegronde vrees voor vervolging aannemelijk zou kunnen maken (rechtspiegingsdossier, stuk 1, bijlage 2). Vooreerst dient te worden opgemerkt dat de Raad hoe dan ook niet is gebonden door de inhoud van dit stuk aangezien het niet verzoekers persoon doch wel diens broer betreft. Verzoeker toont bovendien niet aan – en uit het administratief dossier blijkt dit evenmin – dat hij zich zonder meer kan steunen op het statuut van zijn broer teneinde zijn problemen aannemelijk te maken. Iedere asielaanvraag moet immers individueel worden onderzocht, waarbij rekening moet worden gehouden met de persoon van de asielzoeker, de specifieke gegevens van het dossier en de situatie in het land van herkomst op het ogenblik van het nemen van de beslissing aangaande de asielaanvraag. In dit kader kan nog worden opgemerkt dat, waar de beslissing van de Rechtbank van Eerste Aanleg van Karlsruhe is gebaseerd op het feit dat de betrokkene indertijd in Irak niet kon beschikken over beschermingsmogelijkheden of over een intern vluchtalternatief, en dit ingevolge de algemene desolate veiligheidstoestand (rechtspiegingsdossier, stuk 1, bijlage 2, p.5-6), uit de informatie

in het dossier blijkt dat de situatie in het Zuiden van Irak sedertdien op fundamentele wijze en in positieve zin is gewijzigd (administratief dossier, stuk 16: landeninformatie; rechtsplegingsdossier, stuk 5, bijlage). De veiligheidssituatie in de Zuidelijke provincies in Irak is, zo blijkt uit deze informatie, relatief kalm en stabiel en de veiligheidsdiensten zijn er goed georganiseerd, duidelijk zichtbaar en bij machte om krachtadig op te treden. Bijgevolg toont verzoeker hoe dan ook niet aan dat hij, teneinde aan de vermeende problemen met zijn oom te ontkomen, zich niet kan beroepen op de bescherming van de autoriteiten of zich niet elders in het Zuiden van Irak kan vestigen.

In acht genomen hetgeen voorafgaat, kan niet worden aangenomen dat verzoeker een gegronde vrees voor vervolging koestert in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet.

2.2.5. Uit het bepaalde sub 2.2.3. en 2.2.4. blijkt dat de motiveringsplicht niet is geschonden. Verzoeker preciseert voor het overige niet hoe het recht van verdediging *in casu* zou zijn geschonden. Dient te worden opgemerkt dat de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet. Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoeker niet aantoonde hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

2.2.6. Het redelijkheidsbeginsel is enkel dan geschonden wanneer er een kennelijke wanverhouding bestaat tussen de motieven en de inhoud van de beslissing. De schending van het redelijkheidsbeginsel kan niet worden volgehouden, gezien de bestreden beslissing blijkens het voorgaande geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd.

2.2.7. Het zorgvuldigheidsbeginsel legt de commissaris-generaal de verplichting op om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te steunen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier en dat verzoeker de kans kreeg om zijn asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoeker op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak. Het zorgvuldigheidsbeginsel is niet geschonden.

2.2.8. Verzoekers eerste en tweede middel zijn ongegrond.

2.3. Verzoeker voert aangaande de weigering van de subsidiaire beschermingsstatus in een enig middel de schending aan van het recht van verdediging door een gebrek, onduidelijkheid en dubbelzinnigheid in de motivering. Hij verwijst naar zijn reeds hoger aangehaalde argumenten, stelt dat hij wel degelijk de waarheid vertelt en wel degelijk een gegronde vrees heeft voor zijn oom in Irak.

2.4.1. Wat betreft de aangevoerde schending van de formele motiveringsplicht, kan dienstig worden verwezen naar het bepaalde sub 2.2.3.

2.4.2. Voor zover verzoeker zich teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te bekomen beroept op de elementen aan de grondslag van zijn asielrelaas en zijn argumentatie dienaangaande, kan dienstig worden verwezen naar de sub 2.2.4. gedane vaststellingen.

Verzoeker brengt geen elementen bij die afbreuk zouden kunnen doen aan de omstandige motivering op grond waarvan de commissaris-generaal besluit dat de veiligheidssituatie in Basra in Zuid-Irak, verzoekers regio van herkomst, relatief kalm is en er voor burgers geen reëel risico bestaat op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Deze motivering vindt steun in het administratief dossier (stuk 16: landeninformatie), is pertinent en terecht en wordt bevestigd in de informatie zoals door verweerder bij de nota gevoegd (rechtsplegingsdossier, stuk 5, bijlage 1).

In acht genomen hetgeen voorafgaat, toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de vreemdelingenwet.

2.4.3. Uit het bepaalde sub 2.4.1. en 2.4.2. blijkt dat de motiveringsplicht niet is geschonden. Verzoeker preciseert voor het overige niet hoe het recht van verdediging *in casu* zou zijn geschonden. Dient te worden opgemerkt dat de procedure voor de commissaris-generaal, zoals reeds hoger werd

aangegeven, geen juridische procedure is, maar een administratieve. De rechten van verdediging zijn niet onverkort van toepassing op beslissingen die worden genomen in het kader van de vreemdelingenwet. Er bestaat geen verplichting tot het houden van een tegensprekelijk debat zodat verzoeker niet aantoont hoe hij een recht van verdediging kan genieten met betrekking tot de bestreden beslissing die een bestuurlijk karakter heeft.

2.4.4. Het middel is ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van de verzoekende partij.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 3

De kosten van het beroep, begroot op 175 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op twaalf juli tweeduizend en elf door:

dhr. W. MULS,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

W. MULS